

FŐTITKÁRI BESZÁMOLÓ

Alig kilenc hónap telt el múlt évi közgyűlésünk óta. Ez a háromnegyed év azonban rendkívül mozgalmas volt mind nemzetközi, mind hazai viszonylatban.

A nemzetközi élet eseményei közül csupán néhányat idézek emlékezetbe azok közül, amelyek nagy horderejűknél fogva előbb vagy utóbb, közvetlenül vagy közvetve munkánkra, helyzetünkre kihatnak. Ilyen volt (szinte múlt évi közgyűlésünkkel egyidejűleg) az Európai Biztonsági és Együttműködési Értekezlet. (Amelynek a gazdasági, tudományos-technikai és környezetvédelmi együttműködésről szóló fejezete szakmánkat közvetlenül is érintő megállapodásokat tartalmaz.) Kissé előbb tartották meg Budapesten kormányfői szinten a KGST 29. ülészakát (amely ugyancsak ágazatunk szempontjából oly fontos területeken irányozta elő hosszú távú együttműködési programok kidolgozását a tagállamok között, mint pl. a közös nyersanyag- és energetikai bázis fejlesztése). Októberben pedig az ENSZ 28. közgyűlése munkájának központi témái között szerepelt az ún. új világgazdasági rend Kartájának vitája. Ez a téma állt a napokban lezajlott Világkereskedelmi Konferencia IV. ülészakájának középpontjában is, ahol nyilvánvalóvá vált, hogy az új világgazdasági rend: jelszó és akcióprogram a világgazdasági kapcsolatoknak a fejlődő országok javára történő átalakítására. Mindez azért érdemel említést, mert a fejlődő országok nagy része a világ legerdősültebb, legnagyobb fatartalékokkal rendelkező államai közé tartozik és részükről fagazdasági vonatkozásban is tapasztalható a nyersanyag-termelő országokra napjainkban jellemző tömörülési szándék. Az exportpiacok szabályozására irányuló törekvéseinkkel előbb-utóbb találkozhat fatermekei révén a magyar erdőgazdaság is a tőkés piacokon.

A nemzetközi élet nagy gazdaságpolitikai horderejű eseményei közül megemlítem még a testvérpártoknak az elmúlt fél év során lezajlott kongresszusait: a lengyel, bolgár, csehszlovák, kubai, dem. német pártkongresszusát és legfőképpen a Szovjetunió Kommunista Pártjának XXV. kongresszusát. Ezeknek a kongresszusoknak az alapvető jelentőségét a bennünket is érintő gazdasági együttműködés és a szocialista integráció szempontjából — gondolom — nem szükséges külön hangsúlyozni.

A szűkebb értelemben vett szakmai nemzetközi események közül megemlítem a Fakitermelők 7. Nemzetközi Versenyét, amelyet a múlt év augusztusában a Szovjetunióban bonyolítottak le és amelyen 14 (többségében nagy erdőgazdasággal rendelkező) ország között Magyarország csapata a Szovjetunió után a második helyezést érte el, az egyéni összetett versenyben pedig *Kékedi József*, a Borsodi EFAG szakmunkása 42 versenyző közül bronzérmes lett. Másik jelentős esemény volt, hogy októberben az ENSZ Európai Gazdasági Bizottsága Fabizottságának ülésén *dr. Madas András* elvtársat, egyesületünk elnökét immár másodszor egyhangúlag a szervezet elnökévé választották újabb két esztendőre. Szinte ezzel egyidejűleg *Halász Aladár* elvtársat, elnökségünknek hosszú idő óta aktív tagját Rómában a FAO Erdészeti Bizottságának első elnökhelyettesévé választották meg.

Ezek az események azt mutatják, hogy a kis magyar erdészet hosszú idő után bizonyos vonatkozásokban ismét a világ erdészetének élvonalába emelkedett.

Áttérve annak a belső társadalmi-gazdasági közegnek a vizsgálatára, amely közvetlenül meghatározó az erdészet és azon belül egyesületünk helyzetére,

A főttkári beszámoló

megállapíthatjuk, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt egy évvel korábban lezajlott XI. kongresszusának határozatai már erőteljesen éreztették hatásukat az elmúlt időszakban. Különösen a Párt Központi Bizottságának 1975. július 2-i ülése után vettek konkrét irányt a fejlemények. Júliusban új kormány alakult, melynek elnöke: Lázár György elvtárs a szeptemberi országgyűlésen már szintén új, a stabilitás keretei között a folyamatos változást biztosító, a megváltozott gazdasági körülményeknek megfelelő programot tárt az ország közvéleménye elé. A párthatározatok és már az új kormány politikájának szellemében alkotta meg az országgyűlés decemberben az V. ötéves népgazdasági tervről szóló törvényt. Az országgyűlések munkájában már — hosszú idő után ismét — szakmánk képviselői is részt vettek és hallatták hangjukat.

Közben lezajlottak az ágazati szakszervezetek kongresszusai, közöttük novemberben az erdészetet leginkább érintő szakszervezetnek, a MEDOSZ-nak a XXIV. kongresszusa is, amely dolgozóink helyzetét alaposan elemezte. Decemberben pedig lebonyolították a magyar szakszervezetek XXIII. kongresszusát, melynek során a Szakszervezetek Országos Tanácsába, ebbe az igen fontos politikai szervezetbe is beválasztották szakmánk képviselőit. Az országgyűlés tavaszi időszaka márciusban szintén minden magyar állampolgárt közvetlenül érintő törvényeket hozott: a honvédelemről szóló törvényt és a szakmánkat különösen érdeklő, az emberi környezet védelméről szóló törvényt. Belpolitikai életünk legutóbbi kiemelkedő eseménye a Kommunista Ifjúsági Szövetség IX. kongresszusa volt, melynek következményeiben való vetülete egyesületi munkánkban szintén jelentkezni fog.

A kormányzati munkában végbement változások tárcánkat, a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztériumot, azon belül pedig ágazatunkat is személyi és szervezeti vonatkozásban egyaránt közvetlenül érintették. A folyamat azonban nem ment olyan gyorsan végbe, mint ahogyan itt az eseményeket sűrítve fel-

soroltam, hanem lényegében egy fél éven keresztül, egészen januárig elhúzó-
dott. Ennek ellenére a változások létezését menet közben is érzékeltük, de
pozicionális helyzetünknel fogva (egy régi filmcím-hasonlaltal élve) a „törté-
nelmet alulnézetben” szemléltük. Kétségtelenül a várakozás időszakára, fél esz-
tendeje volt ez, amit részben előidézett a szakmai közvélemény informálásának
hézagossága is. Mindez lényegében azt eredményezte, hogy az Egyesületen belül
(de talán az ágazatot irányító szakapparátusban is) folyt a mindennapi élet:
rendezvények lebonyolítása, ügyintézés, az éves munkatervek befejezése — de
új kezdeményezések, koncepcionális intézkedések nemigen történtek.

Ebben a helyzetben kellett az Egyesület újonnan választott vezető szerveinek
munkájukat megkezdeniük s a körülmények ellenére az egyesületi politika le-
hetséges irányát megszabniuk. Ebből a célból októberben ült össze Budapesten
az országos választmány. A választmány megállapította, hogy Alapszabá-
lyainkban lefektetett két fő stratégiai célkitűzésünk: a magyar erdőgazdaság
fejlődésének társadalmi úton való elősegítése, valamint a szakmai érdekvédelem
megvalósítása érdekében célszerű szelektív egyesületi politikát folytatni és egy
maximalista, új célokat keresgélő, elvek sokaságában elmosódó program helyett
néhány konkrét feladatra és korábban már megkezdett munka tető alá hozá-
sára koncentrálni a társadalmi erőket. A választmány megítélése szerint gazda-
ságpolitikai vonalon a legidősebb feladatként az V. ötéves terv energikus,
sikeres beindítása jelentkezik feladatként (különös tekintettel a műszaki fejlesz-
tésre). Szakmai érdekvédelmi területen pedig azt a két vonalat kell kifejlesz-
teni, amelyen a munka már korábban megindult: a szakmai propagandát kell
fejleszteni (annak érdekében, hogy a közvélemény megfelelő és folyamatos tájé-
koztatást kapjon az erdőszet munkájáról, eredményeiről), valamint folytatni
kell a tagság körében végzett szociálpolitikai munkát s minél többet kell hasz-
nosítani az eddigi helyzetfeltáró felmérések eredményeiből. Ennek a szelektivi-

tasnak az elvéből kiindulva azután három konkrét kiemelt munkatervi feladatot tűzött a választmány az Egyesület egységei elé az 1976-os évre: 1. az V. ötéves népgazdasági és ágazati terv széles körű ismertetését a tagság körében; 2. a központilag megindított szociálpolitikai munka vállalati, illetve helyi csoport szintű feladatainak végrehajtását, valamint 3. az „Erdők Napja” megrendezését az általános és középiskolai tanulóifjúság minél szélesebb körű bevonásával.

Ez a program, amennyire egyszerűen megfogalmazott, annyira célszerűnek és hatékonyak bizonyult. A program alapján az Elnökség és a vezető tisztségviselők részletes végrehajtási útmutatót dolgoztak ki a helyi csoportok számára az egyes kiemelt munkatervi feladatok végrehajtására vonatkozóan. Helyi csoportjaink a kiemelt feladatokat beépítették éves munkatervükbe s jelenleg már teljes erővel folyamatban van azok végrehajtása.

Az V. ötéves terv ismertetését szemináriumszerű feldolgozásra ajánlottuk csoportjainknak azért, hogy ne csak a terv egyoldalú ismertetésére kerüljön sor, hanem arra is, hogy legegyszerűbb beosztásban levő tagtársaink is kifejtéshessék véleményüket a tervvel kapcsolatban. Nem a terv vitájára gondolunk, aminek az ideje már elmúlt, hanem arra, hogy a gyakorlati kollégák a terv végrehajtásával kapcsolatban jelentkező problémákat időben tárják fel. E tapasztalatok összegyűjtésével és az állami szervek irányába való továbbításával szeretnénk hozzájárulni a terv sikeres megvalósításához. Megkönnyítette törekvésünket a MÉM Erdészeti és Faipari Főosztálya, amely készséggel bocsátotta helyi csoport titkáraink rendelkezésére a tervet ismertető MÉM-kiadványt.

Az „Erdők Napja” megrendezésének éppen most van a legideálisabb időszaka és értesüléseink szerint folyik is szerte az országban. E helyen is kérem különösen az erdészeteknél, termelészövetkezeteknél, erdőfelügyelőségeknél dolgozó tagtársaimat, hogy hazatérésük után, szép időjárású napot kiválasztva vegyenek patronálásuk alá egy-egy iskolai osztályt és a pedagógusokkal karöltve rendezzenek egy kellemes „Erdők Napja” kirándulást a gyermekek számára azoknak az útmutatásoknak a szellemében, amelyeket szaklapunkban is, külön irat formájában is már több alkalommal közzétettünk. Egyébként a tömegtájékoztatósi intézmények munkatársai részére ezen a héten rendeztünk sikeres helyszíni tájékoztatót az „Erdők Napja” mozgalmunkról a Mátrában. Közjóléti szakosztályunk, mátrafüredi helyi csoportunk, a Pilisi Parkerdő, valamint a gyöngyössolymosi, mátrafüredi és gyöngyösi pedagógusok, nem utolsósorban pedig a helyi gyermekek és fiatalok lelkes közreműködésével (amiért e helyről is köszönetet mondok). Nem könnyű a közvéleménynek, helyesebben képviselőinek meghódítása, sok a közömbösség, elkényelmesedtség.

Meggyőződésem, hogy ez a mozgalom — amelyben tavaly már mintegy 100 000 fiatal vett részt a nem teljes körű statisztika szerint is —, jól szolgálja nemcsak az erdészet ügyét, hanem az új generáció testi-lelki-szellemi nevelését is, ami viszont már ösztönös érdek.

Szociálpolitikai munkánk most elsősorban a nyugdíjas tagok, illetve egykori tagok özvegyeinek, esetleg árváinak szociális helyzetére, annak megkönnyítésére irányul. Nem részletezem most ezt a feladatot, mert erre nézve is részletes útmutatót adtunk ki szociálpolitikai bizottságunk közreműködésével. Megemlítem azonban, hogy a további munka során már egyre inkább előtérbe kerül az aktív, szolgálatban álló tagtársak helyzetének vizsgálata is. Ennek a során — a rendelkezésre álló idő rövidsége ellenére — helyi csoportjaink igyekeznek bekapcsolódni a vállalati ötéves kollektív szerződések előkészítésébe.

Kellemes kötelességem megemlíteni, hogy szociálpolitikai jellegű törekvéseink a Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezeténél ked-

vező fogadtatásra találtak. Titkári szinten megbeszélést folytattunk az első félév folyamán ezekről a kérdésekről s a szakszervezet vezetőitől támogatást, bátorítást, buzdítást, sőt gyakorlati tanácsokat kaptunk munkánkhoz. Nagyon kíváncsúnak volna, hogy vállalati, helyi csoport szinten ugyanez az együttműködés alakuljon ki a helyi szakszervezeti vezetők, valamint titkáraink között. Így valóban egymás munkáját hasznosan kiegészítővé válhatna a két szervezet szociálpolitikai tevékenysége.

E központilag irányított hármast program mellett természetesen helyi csoportjaink keretében változatlan lendülettel folyt az egyéb, elsősorban a szakmai továbbképzésre, az új ismeretek elterjesztésére irányuló munka: előadások, ankétok, tapasztalatcserék, belföldi és helyel-közzel külföldi tanulmányutak lebonyolítása.

Munkatervünk a pénzügyi takarékoságnak és ebből következően annak a határozott központi kívánságnak a jegyében készült, amely a nagyrendezvények számának erőteljes csökkentésére hívta fel a társadalmi egyesületeket. A kapott irányelveknek igyekeztünk maradéktalanul eleget tenni. Ennek következtében most nem áll módomban olyan reprezentatív, a szakmát országos méretekben megmozdító nagyrendezvényekről számot adni, mint amilyeneket az előző években rendeztünk. Utolsó országos rendezvényeink a múlt év szeptemberében voltak, amikor is oktatási bizottságunk Szegeden rendezett kétnapos jubileumi szakoktatási tanácskozást felszabadulásunk 30. évfordulója tiszteletére, nagy sikerrel, valamint az erdészeti gazdaságtani szakosztály rendezett szintén nagy sikerű, kétnapos nemzetközi gazdaságtani kollokviumot Szolnokon. Ide sorolhatom még annak a FAO Erdészeti Termőhelyfeltárási és Hasznosítási Oktatási Központnak a szervezését is, amelyet az Erdészeti és Faipari Egyetemmel, valamint az Erdészeti Tudományos Intézettel karöltve és a MÉM támogatásával hajtottunk végre, és amelyen 15 országból érkezett szakemberek vettek részt.

A mai közgyűlésen kívül tulajdonképpen ebben az évben nem is lesz már más nagyrendezvényünk. Ezzel viszont nyilvános megmozdulásaink csökkenése meghaladta annak a kritikus tömegnek a határát, amelyre — megítélésem szerint — egy társadalmi szervezetnek a működése és presztízse szempontjából feltehetően szüksége van.

Szervezeti kérdésekről szólva megemlítem, hogy a közelmúltban az elnökség két újabb központi egyesületi szervnek lelkes társadalmi munkások kezdeményezése során történt létrehozásához adta hozzájárulását: az ifjúsági bizottság és az erdővédelmi szakosztály megalakulásához. Ezzel központi szervezeteink száma 25-re emelkedett. Szakosztályaink, bár kétségtelenül nem egyforma céltudatossággal és intenzitással dolgoznak, mégis az egyes szakterületek elmélyültebb művelésével, a termelés közvetlen frontján dolgozók véleményének feltáráásával segítik elő ágazatunk fejlesztését és az állami apparátus munkáját is.

Hiányoljuk azonban a Fagazdasági Tanács működésének szünetelését, amely kitűnő fórumot jelentett a minisztériumi szervek és a társadalmi szerv rendszeres érintkezése tekintetében.

A szakmai bizottságok túltengésének veszélye ellenére még szükséges is volna néhány újabb szakosztály létrehozása (mint pl. világgazdasági, gazdaságpolitikai, termelőszövetkezeti, jövőkutatási, feldolgozóipari szakosztály).

Az említett, közelmúltban alapított erdővédelmi szakosztály például az Erdészeti és Faipari Egyetemen végzett növényvédelmi, szakmérnökök kis csoportját kívánja a szakoklevél megszerzése után is összefogni s a vegyszeres erdővédelem, gyomirtás és a mesterséges erdészeti talajerő-utánpótlás problémái-

nak megoldását társadalmi összefogással is elősegíteni. Az ifjúsági bizottság pedig a fiatal, pályakezdő szakemberek munkahelyi beilleszkedésének, továbbképzésének és a szakmai közéletbe való bevonásának, röviden: az utánpótlásnak a problémájával foglalkozik. Azonban nemcsak a műszaki értelmiség szempontjából foglalkoztatja Egyesületünket az utánpótlás témája, hanem a fizikai munkaerő szempontjából is. Úgy véljük ugyanis, hogy szervezettünk sem lehet közömbös a tagtársainkat naponta foglalkoztató egyik legnagyobb gond: a munkaerőellátás alakulása iránt. A fiatalkorú utánpótlás, a szakmunkásképző intézetek beiskolázásának előmozdítása céljából oktatási bizottságunk propaganda-film készítését kezdeményezte, a szükséges anyagiak egy részét a vállalatoktól összegyűjtötte és a megvalósításban is részt vettünk. Ugyancsak aktívan részt vettünk az Alkotó Ifjúság pályázat és kiállítás ágazati és tárcaszintű megrendezésében, az erdészeti szakmunkástanulók országos versenyének előkészítésében és lebonyolításában (valamint ahhoz kapcsolódóan a vállalati oktatási előadók tanácskozásának megrendezésében). Az elnökségen belül pedig külön szakbizottság alkult erdész alelnökünk, Varga elvtárs vezetésével az egyesületi munkáspolitikai irányelveinek kidolgozására. Nemcsak azért hoztuk ezt az intézkedést, mert az MTESZ közgyűlési határozata erre inspirál bennünket, hanem azért is, mert — új jelenségként — egyesületünkben egyre növekszik a szakmunkás tagok száma, ha az állétszámhoz viszonyított arányuk egyelőre még nem is nagy.

A taglétszámot említve jelentem a közgyűlésnek, hogy április 30-i állapot szerint egyesületünk taglétszáma 5673 fő, 143-mal több a háromnegyed év előttinél, így évek óta töretlenül, egyenletesen emelkedő irányzatú. Szaklapunk: „Az Erdő” pedig jelenleg kerekén 6000 példányban jelenik meg havonta, mivel a hazai és a külföldi előfizetők száma a taglétszámot meghaladja.

Egész egyesületünk nevében e helyről is köszönetet mondok a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium vezetőinek azért a hathatós támogatásért, amelyet a szigorított körülmények és az emelkedő nyomdai árak közepette is lapunk fenntartásához biztosítanak. Talán nem tudja mindenki a jelenlevők közül, azért megemlítem, hogy 1862 óta fennálló lapunk 110. évfolyamában jár, és így legjobb tudomásunk szerint az ország legnagyobb múlttal rendelkező sajtóterméke, amely még a 104. évfolyamban levő „Népszavát” is megelőzi korban. Ennek a nemzetközi összehasonlításban is tekintélyes múltú szaklapnak a fenntartását teszi lehetővé a minisztériumi támogatás, amelynek folyósítását továbbra is kérjük a minisztérium vezetőitől, tekintettel tagtársainknak, a lap olvasóinak zömében szerény anyagi helyzetére és arra, hogy az erdészet mindössze két központi szaklappal rendelkezik.

Engedje meg a tisztelt közgyűlés, hogy beszámolómnak a jelenről szóló részét a szokásosnál kissé rövidebbre fogva, néhány szót szóljak a jövőről és a múlttól is.

Központi munkatervünk nagyjából az első félévben, vagy legalábbis a nyár végére lebonyolításra kerül. Az év hátralevő részére bőséges programot ad az MTESZ januári XI. közgyűlése, amely az üzemi egyesületi munka fejlesztése, az üzemi problémák megjavításának irányába orientálja az egyesületeket. Ezen a témán van bőven az erdészetben is: a technikai fejlődésnek az üzemi szervezettel és irányítással szemben támasztott követelményei, az optimális üzemnagyság, a műszaki fejlődés és az erdészeti műszaki értelmiség viszonya, az erdómérnök helye és szerepe a termelés közvetlen szervezésében és irányításában, a vállalati központok és a közvetlen termelésirányítás viszonyának problematikája — és így tovább. Másik nagy témakör az V. ötéves terv végrehaj-

tása, különös tekintettel az állami erdőgazdaságoknak a termelőszövetkezeti erdőkben betöltendő koordináló szerepére és a jugoszláv cellulózipari kooperáció teljesítésére.

A jövőről szólva azt is meg kell mondani őszintén, hogy a kapott jelzések szerint a tagságot élénken foglalkoztatja az erdészet helyzetének alakulása, mégpedig az elmúlt évek eseményeinek tükrében vizsgálva a jövőt. Mindnyájan tudjuk jól, hogy a IV. ötéves tervidőszak értékelése a mi esetünkben nem csupán a gazdaságtörténelem feladata. Fejlődési szakaszok nem január elsejékkel kezdődnek és nem december 31-ékkal végződnek. Egyes folyamatok hatása térben és időben egyaránt távolabbra nyúlik és hat. Az erdészet területén a IV. ötéves tervidőszak előkészítését az ún. új gazdasági mechanizmus bevezetése érdekében különleges intézkedések is kiegészítették: megszűnt az önálló Országos Erdészeti Főigazgatóság, majd az Erdészeti Hivatal, és országosan is átszervezték az erdőgazdaságokat, valamint a faipari vállalatok egy részét. A gyakori és mélyreható szervezeti és személyi változások nem csekély lélektani megterhelést jelentettek az érintettek számára. Közben markánsan kibontakozott az egyébként is kis erdészet többszektorsága és az erdészetben belüli csoportterdek különbözősége tovább tarkította ezt a heterogén képet. Minderről és az egység múlthatatlan szükségességéről elnökünk már beszélt megnyitójában.

Nem tudjuk azt sem, hogy a szakmánkra is komoly feladatokat rozó környezetvédelmi törvény megalkotását hogyan s mikor követi a kormányzati munka fejlesztése. Talán szimpatikusnak tűnnék az a megoldás, amely a törvény végrehajtásában egyetlen tárcát sem preferálna, hanem azt a tárcák fölé emelve és az államigazgatás részévé téve, mindenki számára egyenlő alapon írná elő a jogokat, a kötelezéseket és a szankciókat.

Mindez azonban egyelőre csak kérdőjel (s talán kissé korai kérdőjel) az erdészeti közvélemény előtt. Azt azonban szeretnénk remélni, hogy bárhogy is alakul a jövő, az nem bontja tovább az erdészet egységét, hanem csak erősíti azt a vertikális integrációt, amelynek fejlesztésére az erdészet a IV. ötéves terv időszakában oly sok szellemi és anyagi energiát fordított (és fordít ma is), és amelyben talán a sok szervezeti próbán átment emberek is megtalálják végre helyzetük stabilizálódását. Ismétlem, vizsgálati anyag, foglalkozási téma van bőven s valószínűleg egy kora őszi választmányi ülés fog majd dönteni a „merre tovább?” kérdésében. Örülnénk azonban, ha a beszámolókat követő felszólalások során ennek megválaszolásához már a közgyűlés is hathatós segítséget adna.

Végül ezt az alkalmat szeretném felhasználni arra, hogy szakmánk és egyesületünk néhány jeles, kerek számú évfordulójára felhívjam kartársaim szíves figyelmét — mégpedig időrendben visszafelé haladva.

40 éve annak, hogy 1936-ban Budapesten szeptember 10—14. között rendezték meg a II. Erdészeti Világkongresszust, 36 ország mintegy 300 küldöttének (többségében erdészeti vezetőinek) részvételével. Az erdészeti világkongresszusokat a II. világháború óta közismerten hatévenként rendezik meg és ma már a legnagyobb, legfejlettebb erdőgazdasággal rendelkező államok versengenek a rendezés jogáért. Éppen ezért kell nagyra értékelnünk azt aényt, hogy mindjárt második alkalommal, a Rómában tartott első világkongresszus után hazánk-nak, a magyar erdészetnek jutott a második világkongresszus megrendezésének joga. A mennyiségében kicsire szugorodott, de színvonalában magasra emelkedett magyar erdészet eredményeinek nagy elismerése volt ez, amit még fokozott az a tény, hogy a kongresszus elnökévé egyesületünk elnökét, *Waldrott Kelemen* bárót választották. A kongresszus számos szakkérdésben mai szem-

mel nézve is helytálló, színvonalas határozatot hozott. Ezek közül jelentőségében kiemelkedik az, amely nemzetközi erdészeti központ létrehozása iránt intézkedett annak érdekében, hogy a további erdészeti világkongresszusok rendezésének meg legyen az állandó szervezeti bázisa. Ez a nemzetközi központ azután 1939-ben meg is alakult és ennek első elnökévé szintén Egyesületünk elnökét, Waldbott Kelement választották. A budapesti határozat jelentőségét nagyra értékelte az eddigi világkongresszusokat tételesen értékelő Buenos Aires-i VII. világkongresszus is. Értékéből nem von le semmit az a tény, hogy az újonnan alakult nemzetközi központ a közbejött világháború miatt már nem tölthette be maradéktalanul hivatását, a háború után pedig közgyűlési határozat alapján az 1945-ben alakult Élelmészügyi és Mezőgazdasági Világszervezet (a FAO) vette át szerepét.

Az évforduló alkalmából egyesületünk a Pilisi Parkerdőgazdaságnál és a Zemplénben dolgozó kollégák közreműködésével rendbehozta Waldbott Kelemennek a Kerepesi úti temetőben levő sírját, és a zempléni tölgyből felújított síremlékénél bensőséges kis megemlékezést rendezett a nagy erdőgazdasági politikus emlékére.

A világkongresszushoz közvetlenül csatlakozóan, azt megelőzően rendezték meg 1936. augusztus 25. — szeptember 9. között az Erdészeti Kutató Intézetek Nemzetközi Szövetségének, a IUFRO-nak a IX. kongresszusát. Ez a tény is a magyar erdészeti tudomány nagy sikere volt és ehhez is egy nagy magyar erdészgyéniségnek, *dr. Roth Gyulának*, a soproni egyetem erdőműveléstani professzorának a személyes sikere is csatlakozott, aki valószínűleg akkor állt pályafutásának csúcspontján, amikor 1936-ban a IUFRO elnökeként nyithatta meg annak magyarországi kongresszusát. Roth professzornak egyébként döntő szerepe volt a II. Erdészeti Világkongresszus előkészítésében, megszervezésében és lebonyolításában is.

Az egymáshoz szorosan csatlakozó két nagy nemzetközi rendezvény során tanulmányutakat is rendeztek a külföldi vendégek számára. Ennek során a Dunántúl és az Alföld szívébe vezető legnagyobb út második állomása Balatonfűred és a Bakony volt. 1936. augusztus 26-án Sopronból ide érkeztek a résztvevők. Az akkori Erzsébet Szállóban történt elszállásolás után másnap Veszprémen átutazva felkeresték a farkasgyepüi bükkös kísérleti területeket, ahol Roth professzor ismertette a magyar erdészet ma már legrégebbi lombos kísérleti területén folytatott kutatómunkát. Vándorgyűlésünk a negyvenéves évforduló alkalmából megemlékezésül úgyszintén felkeresi ezt a szép erdőrészt, ahol most is a soproni egyetem erdőműveléstani tanszéke *dr. Majer Antal* professzor vezetésével tart szakmai bemutatót a vándorgyűlés résztvevői számára. Külföldi vendégeink pedig ugyancsak a világkongresszusi tanulmányút tipikusan magyar alföldi szakaszán haladtak végig az elmúlt három napban, a Budapest—Kecskemét—Bugac—Püspökladány—Debrecen útvonalon.

80 évvel ezelőtt rendezte meg a Millennium alkalmából 1896-ban egyesületünk a felszabadulás előtti történetének egyik legnagyobb szabású megmozdulását, egy országos erdészeti kongresszust. Ennek érdekessége, hogy határozatai alapján a kormány elé terjesztett javaslatai között első helyen szerepelt a kopár és kopárosódó területek állami tulajdonba vétele és közérdekből történő beerdősítése, mivel ezt közgazdasági és árvízvédelmi szempontok felette szükségessé és sürgőssé tették. Egyike volt ez az évszázados múltra visszatekintő erdészeti környezetvédelem és jóléti erdőgazdálkodás fontos kezdeményezéseinek, amely a millenniumi országgyűlés anyagába és az azt megnyitó államfői beszédebe is belekerült. (Ugyanez a jubileumi gyűlés mondta ki és hozta kormányjavaslatba

annak szükségességét, hogy az ősi selmeci erdészeti tanintézet teljesen független, egyetemi színvonalon álló főiskolává fejlesztessék, s szintén ez a határozat mondta ki, hogy az erdészeti kísérletügy megszervezése hazánkban mielőbb szükséges.)

90 évvel ezelőtt építette fel, 1886-ban vette birtokába egyesületünk saját székházát Budapesten, amelyben azután egészen 1954-ig, mint „jól megrakott fészékben” lakott. Ez az erdészstilusban épült háromemeletes, 150 helyiségből álló szép épület ma is látható az Alkotmány utca és a Honvéd utca sarkán.

Úgy gondolom, hogy végül közösen emlékezzünk meg arról a tényről, hogy 1866-ban alapított Egyesületünk jelenleg már fennállásának 110. esztendejében jár. Az MTESZ társegyesületei közül csupán az 1848-ban alapított Magyarhoni Földtani Társulat múlja felül korban, de nemzetközi összehasonlításban is egyike vagyunk a legrégebb erdészeti egyesületeknek a világon.

Már nem először használt erdész-hasonlattal élve: olyan ez az Egyesület, mint egy évszázados erős tölgy a magyar élet talaján, amely fölött hol derűsen sütött a nap, hol pedig megzördült az ég, viharfelhők gyülekeztek s néha-néha dermedtő hideg is megcsapta. A fa azonban erős, a lehulló lomb helyébe mindig jönnek újabb és újabb fiatal emberek s a tölgy él és virul. E 110 éves történelem alapján a költő klasszikussá vált soraival ellentétben én erősen hiszem: „múltunkban van jövő és jövőnkben van remény”!

Dr. Ébli György

ELLENŐRZŐ BIZOTTSÁGI JELENTÉS

Egyesületünk — az MTESZ alapszabályainak megfelelően — a Szövetség célkitűzéseinek szellemében dolgozott az elmúlt évben is. Az egyesületi munka alapját az évről évre kiadásra kerülő éves munkaterv határozza meg. Erről összefoglalóan elmondható, hogy az Országos Erdészeti Egyesület munkamódszere a Szövetség célkitűzéseinek végrehajtásának szolgálatában áll, biztosítja azt, hogy az Egyesület működése az alapszabályban rögzítettek szerint történjen. Az ellenőrző bizottság saját feladatát tehát ezek szellemében határozta meg, így a mi alapvető célunk az, hogy az alapszabály betartását, az egyesületi pénzügy-és vagyongazdálkodást ellenőrizzük, és segítsük az egyesületi fegyelem megőrzését.

Feladatunk eredményes teljesítése érdekében az ellenőrző bizottság munkáját rendszeressé tettük, továbbá részben a helyi csoportoknál, részben az egyesületi központban végeztünk ellenőrzéseket.

A bizottság munkájának továbbfejlesztése megkívánta azt, hogy az alapszabály és az MTESZ előírásainak megfelelően az új választási periódusra meghatározzuk munkánk alapkövetelményét, amely már nemcsak a szorosan vett ún. számvizsgálói feladatokat tartalmazza. Ezt a következőkben határoztuk meg:

- részvétel az egyesületi munka demokratizmusának továbbfejlesztésében;
- az alapszabály folyamatos korszerűsítésére vonatkozó javaslatok kidolgozása;
- a központi szakosztályok és a helyi csoportok alapszabály szerinti működésének folyamatos vizsgálata;
- az egyesületi tagok etikai magatartásának folyamatos figyelemmel kísérése;